

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2796/2523

นางชั้นแก้ว พยัคฆา กับพวก โจทก์ นางปา อำสมฤทธิ์ กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 94, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน มาตรา 8

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์นำสืบพยานบุคคลว่า ที่ดินพิพาทส่วนหนึ่งเป็นของโจทก์โดย ถ. ผู้มีชื่อในโฉนดที่ดินพิพาทลงชื่อในฐานะเป็นตัวแทนของโจทก์ส่วนหนึ่งนั้น มิใช่เป็นการนำสืบในข้อพิพาทระหว่างคู่สัญญาซื้อขายที่ดินซึ่งกฎหมายบังคับให้ทำเป็นหนังสือแต่เป็นการนำสืบพยานในข้อพิพาท ระหว่างโจทก์จำเลย ในกรณีตัวแทน จึงมิใช่เป็นการนำสืบแก้ไขเปลี่ยนแปลง ข้อความในเอกสารที่กฎหมายบังคับให้ทำเป็นหนังสือ โจทก์นำสืบได้ไม่ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 94 การที่โจทก์ฟ้องขอให้ศาลเพิกถอนการจดทะเบียนรับโอนมรดกของจำเลยและให้ใส่ชื่อโจทก์ในโฉนดเป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ร่วมอยู่ด้วยครั้งหนึ่งนั้น ถึงแม้ว่าจำเลยที่ 7 ถึงที่ 11 จะเป็นผู้เยาว์คดีนี้ก็มีใช้คดีตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน มาตรา 8(3) แก้ไขเพิ่มเติม โดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 63 พ.ศ. 2515 ข้อ 1

คำพิพากษา

ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษาให้เพิกถอนการจดทะเบียนรับมรดกของจำเลยที่ 2 ถึงจำเลยที่ 11 ให้จำเลยไปจดทะเบียนใส่ชื่อโจทก์ตามส่วน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยข้อกฎหมายว่า "คดีนี้มีปัญหาว่า การที่โจทก์นำสืบพยานบุคคลว่า ที่ดินพิพาทส่วนหนึ่งเป็นของโจทก์ โดยนายถา อำสมฤทธิ์ ผู้มีชื่อในโฉนดที่ดินพิพาทลงชื่อในฐานะเป็นตัวแทนของโจทก์ส่วนหนึ่งนั้น ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 94 หรือไม่ เห็นว่าการที่โจทก์นำสืบเช่นนั้น มิได้นำสืบในข้อพิพาทระหว่างคู่สัญญาซื้อขายที่ดินซึ่งกฎหมายบังคับให้ทำเป็นหนังสือ ตามความหมายในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 94 แต่เป็นการนำสืบพยานในข้อพิพาทระหว่างโจทก์จำเลยในกรณีตัวแทนอีกส่วนหนึ่ง จึงมิใช่เป็นการนำสืบแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความในเอกสารที่กฎหมายบังคับให้ทำเป็นหนังสือโจทก์นำสืบได้ไม่ต้องห้าม ที่จำเลยฎีกาว่า รายงานการประชุมวันที่ 6 กรกฎาคม 2513 รายงานการประชุมใหญ่ วันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2513 และบันทึกเรื่องที่ดินพิพาท วันที่ 3 พฤษภาคม 2519 พร้อมด้วยแผนที่แสดงการเป็นเจ้าของที่ดินซึ่งจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 6 ลงนามไว้นั้นไม่ผูกพันจำเลย เพราะจำเลยที่ 1 มิใช่ทายาทหรือผู้จัดการมรดกของนายถา อำสมฤทธิ์ ไม่มีอำนาจตกลงตามรายงานนั้นและจำเลยที่ 6 ยังเป็นผู้เยาว์ไม่มีอำนาจทำนิติกรรมโดยลำพังนั้น เห็นว่าข้อตกลงตามเอกสารดังกล่าวเป็นเรื่องจำเลยที่ 1 ทำในฐานะส่วนตัว ซึ่งเป็นสมาชิกสหกรณ์ในการจัดสรรที่ดินพิพาทสืบต่อจากนายถา อำสมฤทธิ์ จึงมีสิทธิตกลงเกี่ยวกับที่ดินพิพาท และทำในฐานะผู้ใช้อำนาจปกครองบุตรผู้เยาว์ ซึ่งมีใช่เป็นเรื่องการทำนิติกรรมเกี่ยวแก่ทรัพย์สินของเด็ก ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1546 และไม่ใช้เรื่องประนีประนอมยอมความ จึงทำได้ไม่จำเป็นต้องได้รับอนุญาตจากศาล ข้อตกลงตามเอกสารดังกล่าวจึงผูกพันจำเลย ที่จำเลยฎีกาว่า โจทก์ต้องฟ้องคดีสำหรับจำเลยที่ 7 ถึงที่ 11 ซึ่งเป็นผู้เยาว์ต่อศาลคดีเด็กและเยาวชนจังหวัดเชียงใหม่ จะฟ้องต่อศาลจังหวัดเชียงใหม่ไม่ได้นั้น เห็นว่า คดีนี้มีใช้คดีตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 มาตรา 8(3)

ซึ่งแก้ไขโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 63 พ.ศ. 2515 ข้อ 1 โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 7 ถึงที่ 11 ต่อศาลจังหวัดเชียงใหม่ขอรับแล้ว" พิพากษายืน

องค์คณะ

ธาดา วัชรนันท์ · กุศล บุญเย็น · บรรเทong ภูฤกษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2796/2523>